

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.338/2024/15.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. február 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2024. július 3. napján kihirdetett 18.B.8/2024/17. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott által 2023. november 4. napjától 2024. július 2. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt számítja be.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. július 3. napján kihirdetett 18.B.8/2024/17. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében [Btk. 160. § (1) bekezdés], ezért őt 9 év börtönbüntetésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban és ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte. A bíróság rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 2.112.136.- forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész három munkanap fenntartását követően a vádlott terhére, a büntetés súlyosításáért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása végett jelentett be fellebbezést, míg a vádlott felmentés érdekében, védője pedig a tényállás és a bűnösség részbeni téves megállapítása, valamint a cselekmény téves jogi minősítése miatt elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

[3] Az ügyész a fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabás során a középérték szabályaira figyelemmel is a vádlott javára értékelhető enyhítő körülményeket indokolatlanul nagy súllyal vette figyelembe, amikor a vádlottat 9 év börtönbüntetésre ítélte. A hiánytalanul felsorolt és az elsőfokú bíróság által értékelt enyhítő körülmények az ügyészi álláspont szerint nem indokolják a vádlottal szemben a 10 éves középértéktől lefelé történő eltérést, mivel a terhére megállapított bűncselekmény elkövetési körülményei, a cselekmény indokolatlansága, az elkövetési utáni magatartása a személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokozott fennállására utalnak. A vádlott sértettlet egyenes szándékkal, kíméletlenül ölte meg. A sértett megölése után hideg fejjel végig gondolva tettének lehetséges következményeit ásta el a sértett holttestét, semmisítette meg személyi okmányait, tüntette el a bűncselekmény nyomait. Ezen indokok alapján az ügyész azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtassa meg, hogy a vádlottat a középértéket meghaladó időtartamú szabadságvesztés büntetésre ítélje.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.569/2024/7. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kiegészítéssel tartotta fenn, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le az elsőfokú eljárást. Az ítélet hatályon kívül helyezését indokoltá tevő abszolút vagy relatív eljárási szabályt nem sértett. Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a rendelkezésre álló valamennyi releváns bizonyítékot megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen is értékelve állapította meg a történeti tényállást, amely teljes mértékben megalapozott. A megalapozott történeti tényállás felülbírálatra alkalmas és irányadó a másodfokú eljárásban a Be. 591. § (1) bekezdése alapján. A vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a bűncselekmény minősítése törvényes, az elkövetéskori büntetőkódexnek megfelelően. A törvényszék indokolási kötelezettségének a Be. 561. § (3) bekezdésének d) pontjában foglalt törvényi előírások betartásával tett eleget, a bizonyítékok értékelése a Be. 167.§ (4) bekezdésében írtaknak is megfelelő, törvényes és ésszerű, logikai hibától mentes. Az elsőfokú bíróság helytálló indokát adta annak, hogy miért nem látta megállapíthatónak azt, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett. Mérlegelése nem volt egyoldalú. A büntetés kiszabása körében a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint enyhítő körülményként kell számba venni a vádlott idős korát is. Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság a számba vett büntetékiszabási tényezőket a súlyuknak megfelelően értékelte, amikor a vádlottal szemben szabadságvesztést szabott ki. A büntetés mértékét azonban indokolatlanul enyhének tartotta. Érvelése szerint az enyhítő körülmények száma és nyomatéka nem indokolja kellőképpen a középértéktől lefelé történő eltérést. Figyelemmel a vádlott terhére rótt cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára és a vádlott személyének fokozott veszélyességére, a büntetési célok kizárólag hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés és a szabadságvesztés felemelt tartamához igazodó közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása esetén érvényesülhetnek, mivel csak ez a szankció lehet elég súlyos ahhoz, hogy visszatartsa a vádlottat a bűnisméltástól, a társadalom más tagjait pedig bűncselekmény elkövetésétől. Utalt arra is, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozatával és a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége legkorábbi időpontjával kapcsolatos rendelkezések megfelelnek a törvényi előírásoknak. Ugyanakkor észrevételezte, hogy az ítélet indokolásának [47] bekezdésében a büntetési célokat meghatározó jogszabályhelyre utalás esetében elírás szerepel, az helyesen a Btk. 79. §-a. A

leírtak alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát emelje fel, egyebekben az elsőfokú ítéletet – a fenti pontosítással – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[5] A vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában az ítélettel szemben bejelentett fellebbezését kizárólag a kiszabott büntetés enyhítése érdekében tartotta fenn. Ugyanakkor álláspontja szerint az elsőfokú bíróság – a jogos védelmi helyzet elvetésén túl – megalapozatlanul vetette el a sértetti felróható közrehatást, mint enyhítő körülmény figyelembevételét. A védő iratellenesnek tartotta az ítélet 11. oldalán írt azon elsőbírói megállapítást, miszerint „Ezzel szemben a vádlotti magatartás bizonyítottan nem egy védekező, hanem éppen ellenkezőleg, a sértettet hátulról bántalmazó támadás volt”, ezen túlmenően felhívta a figyelmet arra is, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő-mérlegelő tevékenysége során részletekbe nyúlóan is a vádlott terhére értékelt minden körülményt, figyelmen kívül hagyva a Be. 7.§ (4) bekezdését. A védő alaptalannak tartotta azon, súlyosítóként értékelt körülményt, miszerint „a vádlott élet elleni cselekményét elítélendően a sértettség és az anyagi motiváció vezette”, továbbá azon megállapítást is, hogy a bíróság „nyomatékkal bíró súlyosító körülményként vette figyelembe az emberölés végrehajtásának durvább módját is, azaz, hogy azt többszöri, betonvassal történő, nagy erejű, fejet ért ütésekkel valósította meg.” Ezzel kapcsolatban a védő arra az álláspontra helyezkedett, hogy a szándékos emberölés [Btk. 160.§ (1) bekezdés] önmagában is egy kegyetlen, durva cselekmény, amely a büntetési tételben (5-15 évig terjedő szabadságvesztés) már értékelésre kerül. Szintén nem értett egyet a védelem az elsőfokú bírósággal abban a tekintetben, hogy az időmúlás csak kisebb súllyal vehető figyelembe amiatt, „mivel a vádlott mindent megtett cselekménye éveken át történő titokban maradásának érdekében”. A védő érvelése szerint a közel 7 éves időmúlást minden esetben súlyának megfelelően kell értékelni, a vádlott ölési cselekménye utáni magatartása e tekintetben teljesen irreleváns. A védő hivatkozott arra is, hogy a rendelkezésre álló iratok alapján sértettlet az eltűnése bejelentése után lényegében nem keresték, jól láthatóan a hatóságok teljesen félvállról vették a felkutatását, amely nyilvánvalóan nem róható fel a vádlottnak. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság nagyjából feltárta a büntetés kiszabása során megállapítható enyhítő körülményeket, azonban azokat közel sem súlyuknak megfelelően értékelte. A büntetlen előéletű, idős korú, részleges beismerő vallomást tévő, cselekményét megbánó vádlottal szemben a jelentős időmúlásra is figyelemmel a törvényi középértéket (10 év) majdnem elérő büntetés (9 év) a védő álláspontja szerint eltúlzottan szigorú. Az enyhítő körülmények nyomatékos túlsúlyára, a vádlottban rejlő csekélyebb társadalomra veszélyességre is figyelemmel a törvényi minimumhoz (5 év) közeli szabadságvesztés kellően szolgálja a Btk. 79. §-ban megfogalmazott büntetési célt. Mindezekre figyelemmel a védő azt indítványozom, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét Be. 606.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlottal szemben enyhébb szabadságvesztés büntetést szabjon ki.

[6] A védő a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében fellebbezésének módosított irányát és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta, az abban foglaltakat megismételte. Hangsúlyozta, hogy fellebbezését enyhítés érdekében tartja fenn. Kiegészítette fellebbezésének írásbeli indokolását azzal, hogy az ítélet [44] bekezdésének utolsó mondatában írt „a sértettet hátulról bántalmazó támadás” álláspontja szerint azért is iratellenes, mert azt a látszatot kelti, hogy a vádlott orvul támadta meg a

sértettet. A súlyosító körülmények közül a vádlott sértettségére és anyagi motivációjára, valamint az emberölés végrehajtásának durvább módjára vonatkozó megállapítás mellőzését, enyhítő körülményként az időmúlás és a vádlott idős korának, büntetlen előéletének, megbánó magatartásának nyomatékos figyelembe vételét kérte. Mindezek alapján enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

[7] A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez és megbánását hangsúlyozta. Ugyanakkor kiemelte, hogy a sértett nagyon jó barátja volt, ilyen konfliktus soha nem volt köztük. Mégis azzal ment neki, hogy „Megöllek! A kurva anyád!”, azért, mert nem adta oda neki a céges autót.

[8] Az ügyészség, a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. Ugyan a védő fellebbezésének írásbeli indokolásában megváltoztatta a bejelentett fellebbezése irányát, azt csupán enyhítés érdekében tartott fenn, és a vádlott a másodfokú nyilvános ülésen az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez, mégis a teljes felülbírálatot tartotta szükségesnek a másodfokú bíróság, mert a vádlott a tárgyaláson felmentésért fellebbezett és az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a jogos védelmi helyzetre vonatkozó érdemi védekezését tartotta fenn. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[9] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A törvényszék a Be. 499. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tartott előkészítő ülést, ahol a vádlott nem ismerte el a bűnösségét és nem mondott le a tárgyaláson való jelenlét jogáról, ezért az elsőfokú bíróság az ügyet a Be. 508. § a) pontja alapján törvényesen utalta tárgyalásra. A bíróság az előkészítő ülésen a Be. 163. § (4) bekezdés c) pontja és a Be. 508. § c) pont ca) alpontja alapján törvényesen járt el, amikor az ügyész, a vádlott és a védő által valósnak elfogadott, a vádlott személyiségével kapcsolatos tények tekintetében mellőzte a bizonyítást. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és a védő az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatta, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlott, a kihallgatott tanúk és szakértők – figyelmeztetése – hangsúlyosan a mentességi jogra történő figyelmeztetés is – a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[10] A perbíróság az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottat, aki a tárgyaláson élt a vallomástétel

megtagadásának jogával. A vádlott a nyomozás során, az első gyanúsított kihallgatása alkalmával részbeni ténybeli beismerő vallomást tett, elismerte a sértett bántalmazását. Folytatólagos gyanúsított kihallgatása alkalmával bűnösségét tagadva, jogos védelmi helyzetre hivatkozott azzal, hogy a magas, erős sértett őt megtámadta, és a védekezésül felkapott betonvas pajszerrel ütötte meg. A vádlott védekezésének ellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében a törvényszék a tárgyaláson kihallgatta tanú1-et, a vádlott fiát, aki nem élt mentességi jogával, tanú2-t, a vádlott fiának volt barátnőjét, akik mindketten fültanúi voltak az eseményeknek. Kihallgatta továbbá tanú3-t, a sértett testvérét, tanú4-et, a vádlott feleségét, aki nem élt a mentességi jogával, továbbá a Be. 527. § (2) bekezdés c) pontja alapján törvényesen ismertette tanú7, tanú6, tanú9, tanú8, tanú5, valamint tanú10 nyomozás során tett tanúvallomását. E tanúk pedig a sértett és a vádlott üzleti kapcsolatára, a sértett egészségi állapotára és eltűnésének körülményeire nyilatkoztak. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság lejátszotta tanú1 helyszíni, valamint a vádlott kihallgatásáról készült videófelvevételt. A törvényszék a tényállás tisztázása érdekében a tárgyaláson meghallgatta a nyomozás során kirendelt igazságügyi orvos-, elmeorvos és pszichológus szakértőket, akik írásbeli szakvéleményeiket és azok kiegészítését változatlanul fenntartották, továbbá ismertette a releváns nyomozati iratokat, köztük különösen a helyszíni szemléről és a boncolásról készült jegyzőkönyvet és az azokhoz tartozó fényképfelvevételeket.

[11] Az elsőfokú bíróság ítélete [12]-[38] bekezdésében számbavette, valamint egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. A törvényszék a vádlott védekezésére figyelemmel logikus érveléssel meggyőző indokát adta annak, hogy mely megfontolások és mérlegelési szempontok alapján vetette el részben a vádlott jogos védelemre vonatkozó védekezését, a tényállást miért tanú1 és tanú2 tanú hitelt érdemlő vallomására, továbbá a sérülések keletkezésének körülményeire, a bántalmazási mechanizmusra, a vádlott és a sértett egymáshoz viszonyított testhelyzetére vonatkozó orvosszakértői véleményekre és a boncolási jegyzőkönyvre alapította. Rögzítette, hogy a vádlotti vallomást az egyéb aggálytalan bizonyítékok közül melyek és miként cáfolták egyértelműen. Mindezek alapján helytálló indokát adta annak, hogy miért nem látta megállapíthatónak azt, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetben cselekedett. Itt jegyzi meg a fellebbviteli bíróság, hogy a vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatával szemben az első nyomozati vallomásában arról számolt be, hogy a sértettel együtt ment volna ország1-be autót vásárolni, amelyre 600 eurója volt, azonban a sértett költőpénzt is kért tőle és ez váltotta ki a vitát. Az elsőfokú bíróság tehát mérlegelési jogkörében eljárva ítélete [5]-[11] bekezdésében marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[12] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[13] A vádlott eltérő tényállás megállapítására és felmentésre irányuló fellebbezése nem vezethetett eredményre.

[14] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú

bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott fellebbezésében új tényre, új bizonyítékra nem hivatkozott, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett.

[15] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Btk. 2. §-ára figyelemmel az elkövetéskori Büntető Törvénykönyvet alkalmazta, hiszen az elbíráláskori Btk. 38. § (4) bekezdésének e) pont eb) alpontja a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának lehetőségét már kizárná.

[16] A vádlott azzal a magatartásával, hogy vita közben egy betonvas pajszerrel a sértett fejét háromszor nagy erővel megütötte, melynek következtében a sértett olyan súlyos sérüléseket szenvedett el és rövid idő alatt az életét veszítette, élete azonnali orvosi segítség mellett sem lett volna megmenthető, megvalósította a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntettének törvényi tényállási elemeit.

[17] A törvényszék a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban kifejtetteknek megfelelően járt el, körültekintően értékelve az általa megállapított tényeket. Az ítélet [39]-[44] bekezdéseiben részletesen rögzített jogi indokolással a másodfokú bíróság egyetértett. Nem tévedett tehát a törvényszék, amikor a külvilágban megnyilvánuló és megismert tények elemzését – a támadáshoz használt eszközt (egy betonvas pajszer), a támadott testtájékot (a fej, agy), a kialakult sérülések jellegét, a sérüléseket létrehozó erő nagyságát (nagy erő) és számát (3 ütés), a támadott testtájékokon életfontosságú szervek elhelyezkedését, a vádlottnak a cselekményt követő magatartását (holttest elásása, nyomok eltüntetése) – követően vonta le azt a következtetést, hogy a vádlottat az emberölés szándéka vezette. Előre látta cselekménye következményét és azt kívánta, azaz egyenes szándékkal cselekedett.

[18] A vádlott védőjének az enyhítésre, míg az ügyészségnek a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezése nem alapos.

[19] A törvényszék ítélete [45]-[46] bekezdéseiben nagyrészt helytállóan tárta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, azonban részben tévedett a bűnösségi körülmények számba vétele során. A másodfokú bíróság – a védő indítványával egyetértve – a súlyosító körülmények közül mellőzte a vádlott anyagi motivációjára utaló tényállítást és az elkövetés durvább módja helyett a kitartó szándékot értékeli a vádlott

terhére. A vádlottat ölési szándék vezette, az a körülmény, hogy többször is lesújtott a sértettre, a kitartó szándékára utal. A másodfokú bíróság az enyhítő körülmények körét kiegészíti a vádlott idős korával. A fellebbviteli bíróság egyetértett a törvényszékkal abban, hogy a sértetti közrehatás nem igazolható. Ehhez kapcsolódóan a védő által az ítélet [44] bekezdésében sérelmezett kijelentést a szövegkörnyezetében kell értékelni. Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a vádlott harmadik ütése a földön hason fekvő sértettet érte, hátulról, így értelmezhető a sértettet hátulról bántalmazó támadás.

[20] Az emberölés büntetét a Btk. öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel bünteti. A Btk. 80. § (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó, ami a jelen ügyben 10 év. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett a törvényszék, amikor a vádlott tekintetében a büntetlen előéletére, a megbánó magatartására, ténybeli beismerő vallomásra, az időmúlásra figyelemmel szabott ki a törvényi a középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztést. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a módosított bűnösségi körülmények mellett is a kiszabott 9 év börtönbüntetés igazodik a vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, a vádlott cselekményében és személyében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához és alkalmas vele szemben a Btk. 79. §-ában írt speciális és generális büntetési célok elérésére, ezért a szabadságvesztés tartamának sem enyhítésére, sem súlyosítására nem látott törvényes alapot, az erre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[21] Az elsőfokon kiszabott közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama is törvényes, igazodik a kiszabott büntetés mértékéhez a Btk. 61. § (1) bekezdésére és a Btk. 62. § (1) bekezdésére figyelemmel.

[22] Ugyanakkor a Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései – a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadágra bocsátásra, a bűnjelekre, és a bűnügyi költségre vonatkozóan – is törvényesek, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet – helyes indokai alapján – teljeskörűen helybenhagyta azzal, hogy a vádlott által 2023. november 4. napjától 2024. július 2. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt számította be a kiszabott szabadságvesztésbe, arra figyelemmel, hogy a vádlott 2024. július 3. napja óta letartóztatásban van.

[23] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a másodfokú ítélet kihirdetéséig letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról.

[24] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 605. § (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2025.február 14.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.
előadó bíró
bíró

Dr. Szabó Éva s.k.

A Budapest Környéki Törvényszék 18.B.8/2024/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.338/2024/15. számú ítéletében írt változtatással 2025. február 14. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. február 14.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke